

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **V.D.KUKA a. s.**, se sídlem Vinohradská 1789/40, Praha 2, zastoupena Mgr. Barborou Gaveau, LL.M., advokátkou se sídlem Dlouhá 730/35, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2023, č. j. 10 A 63/2022-75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2022, č. j. MHMP 851642/2022, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2 (dále též „stavební úřad“) ze dne 10. 11. 2021. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad vydal k žádosti stavebníka společné povolení pro záměr zahrnující několik změn dokončené stavby domu B. č. p. X, V. před jejím dokončením (nástavbu o jedno podlaží ve dvorním traktu, přístavbu výtahové šachty ke dvorní fasádě uličního traktu včetně podest, nástavbu uličního traktu, osazení průběžného vikýře v úrovni 5. NP a další stavební úpravy spočívající v dispozičních úpravách, které jsou specifikované v rozhodnutí).

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně jakožto vlastník sousedního domu žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zamítl. Soud zdůraznil, že

soudní řízení je ovládáno zásadami dispoziční a koncentrační. Žalobkyně přitom v částech I a II žaloby uplatnila velmi obecné výhrady proti rozhodnutí žalovaného, které nijak neprovázala se skutkovým stavem. Nebylo z nich tedy zřejmé, v čem konkrétně žalobkyně spatřuje pochybení žalovaného. Nijak neupřesnila ani výhradu o „změně průběhu hranic“. Ve správním řízení namítala řadu pochybení týkajících se hranice mezi jejím a stavebníkovým pozemkem, z žaloby však nebylo zřejmé, zda nesouhlasí s vypořádáním některé své výhrady nebo zda jí vadí ještě něco jiného. Konkrétně otázku hranic spojila pouze se zjištěním „přestavku“ jejího domu na pozemek stavebníka v části III žaloby. Teprve v doplněních žaloby obsáhle zpochybnila měření vlastnické hranice, spojila jeho výsledky s konkrétními projevy napadeného rozhodnutí ve svých právech a upozorňovala na údajné vnitřní rozpory v projektové dokumentaci. Jelikož se jednalo o opožděně uplatněné žalobní body, soud se jimi nezabýval.

[3] Městský soud dále konstatoval, že ve vztahu k výtkám uplatněným v žalobě stavební úřad nečinil úsudek o žádné námitce, která by přesahovala rozsah jeho působnosti. Brojila-li žalobkyně konkrétně proti zjištění stavebního úřadu, že má její stavba v podzemní části přestavek cca 150 mm na pozemek stavebníka, mohlo by se sice jednat o předmět civilního sporu, avšak toto zjištění nemá žádný vliv na posouzení schvalovaného záměru. Ten by mohl být schválen bez ohledu na to, zda přestavek existuje či nikoliv. Dále podle městského soudu stavební úřad nijak nepřekročil svou působnost, pokud posuzoval námitku, že výstavba nového krovu na domu stavebníka bude nutně zatěžovat konstrukci domu žalobkyně. Tímto typem námitek se stavební úřad zabývá běžně. Městský soud dodal, že rozhodnutím stavebního úřadu nebyla ani nijak měněna vlastnická hranice mezi pozemky žalobkyně a stavebníka. Nepřisvědčil ani námitce, že by rozhodnutí žalovaného stálo na třech nepravdivých tvrzeních, která žalobkyně označila. Žalobkyně v tomto ohledu vytrhla úvahy správních orgánů z kontextu a opakovaně pominula jejich vysvětlení, respektive s nimi věcně nepolemizovala. K jejím obavám ze silových účinků záměru a výkopových prací na dům žalobkyně odkázal městský soud na části odůvodnění rozhodnutí žalovaného, v nichž vyloučil dotčení stávajícího konstrukčního systému jejího domu. Dodal, že tyto závěry nijak nerozporovala.

III.

[4] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V poměrně nesnadno uchopitelné a nepřehledně odůvodněné kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud tyto kasační námitky. V prvním okruhu stěžovatelka dovozuje, že se městský soud neměl přidržet zásady dispoziční a koncentrační, ale měl přezkoumat rozhodnutí správních orgánů šířeji s ohledem na veřejný zájem na bezpečnosti staveb a jejich provedení. Stavebník se totiž pokouší zatížit bez statických kalkulací její štítovou zeď. Městský soud měl podle ní přezkoumat i dokazování provedené správními orgány, které si měly obstarat i další důkazy ke zjištění skutkového stavu v otázce určení hranice pozemku. Stěžovatelka podotýká, že důkazy lze v žalobě uplatňovat bez jakéhokoliv omezení koncentrační zásadou. Z úřední povinnosti měl pak městský soud přihlídnout k vadám, které by mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé; v této souvislosti poukazuje na svá tvrzení o vadách dokumentace ve stavebním řízení.

pokračování

[5] Ve druhém okruhu námitek stěžovatelka uvádí, že správní orgány nesmí překročit zákonné meze správního uvážení. Dále připomíná obsah žaloby a označuje závěr městského soudu o irelevanci zjištění přestavku na zákonnost napadeného rozhodnutí a o nepřekročení rozsahu působnosti stavebního úřadu za nepravdivý. Dodává, že si stavební úřad učinil úsudek o vlastnické hranici a změnil ji ve prospěch stavebníka, neboť ji účelově posunul tak, že tato prochází nosnou štítovou zdí domu stěžovatelky a její opěrnou konstrukcí po celé délce, ačkoliv správní orgány potvrdily její vlastnictví opěrné a štítové zdi i to, že byl její dům postaven dříve než dům stavebníka. Došlo tak k přímému zásahu do vlastnického práva stěžovatelky. Městský soud se pak nesprávně vypořádal s otázkou nepravdivého údaje o rozsahu podsklepení. Stejně jako žalovaný se nevypořádal ani se skutečností, že zamýšlená stavba schodiště zahrnuje práce a výkopy na pozemku stěžovatelky, pod její opěrnou zdí a v bezprostřední blízkosti základů štítové stěny jejího domu, čímž zasahuje do jejího vlastnického práva nebo veřejného zájmu. Totéž platí ve vztahu ke štítové zdi domu stavebníka v 5. NP, která je podle projektové dokumentace vystavěna na nosné konstrukci (štítové zdi) jejího domu. Dále se městský soud nevypořádal s námitkou týkající se nepravdivosti údaje o navýšení zastavěné plochy. V rozporu s obsahem spisu rovněž konstatoval, že stěžovatelka konkrétně nezpochybnila správnost projektové dokumentace a nepředložila k tomu důkazy. Ignoroval rovněž její opakované námitky ve správním řízení o zásahu do vlastnických práv.

[6] V závěru stěžovatelka shrnuje, že městský soud měl z úřední povinnosti přezkoumat, zda rozhodnutí žalovaného nepřekračuje rozsah působnosti stavebního úřadu, což neučinil. Ačkoliv stěžovatelka ve správním a soudním řízení brojila proti posunutí vlastnické hranice na její pozemek, tvrdí městský soud, že netvrdila přesah domu stavebníka na její pozemek. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí, vyjádření k žalobě a na napadený rozsudek, s nímž se ztotožňuje. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] S ohledem na to, jakým způsobem jsou kasační námitky formulovány, musí Nejvyšší správní soud úvodem konstatovat, že kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla kasační argumentace přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho

závěry. Nejvyšší správní soud nemůže za stěžovatele jakkoliv domýšlet kasační argumentaci, jelikož je vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Míjí-li pak se kasační argumentace s rozhodovacími důvody krajského (městského) soudu nebo nereaguje-li na ně dostatečně tak, aby Nejvyšší správní soud mohl posoudit jejich správnost, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2023, č. j. 8 As 80/2023-41).

[11] K námitkám, v nichž stěžovatelka městskému soudu vytýká, že se nezabýval určitými otázkami, Nejvyšší správní soud připomíná, že městský soud byl povinen zabývat se výhradně námitkami, které stěžovatelka v řízení o žalobě řádně a včas uplatnila. Při přezkouvání rozhodnutí žalovaného je totiž vázán rozsahem napadení (nejde-li o rozhodnutí nicotné, kdy je oprávněn nicotnost deklarovat i bez návrhu), tj. přezkoumá jen ty výroky rozhodnutí, které byly žalobou napadeny, a v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. jen v mezích žalobních bodů (k tomu blíže viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 Azs 329/2004-48, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, nebo ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008-39). Příkaz zásadně přezkoumávat rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů podle judikatury neplatí pouze výjimečně, např. v případě požadavku zohlednit novou hmotněprávní úpravu ve prospěch pachatele přestupku (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46), při porušení zásady *ne bis in idem* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008-142), v případě prekluze (nálezn Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07), absolutní neplatnosti smlouvy (nálezn Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 1417/07), porušení principu *non-refoulement* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84), či při použití nesprávné právní normy (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87).

[12] Vytýká-li stěžovatelka městskému soudu, že se nevypořádal s námitkou, že stavební práce budou probíhat v blízkosti jejího domu, že dojde k navýšení zastavěné plochy v místě stavby schodiště, že projektová dokumentace obsahuje rozpory a nesprávnosti, jedná se o námitky, které v žalobě vůbec neuplatnila a které svým charakterem nespádají pod výše vyjmenované výjimky. Městský soud se jimi proto nemohl zabývat, neboť by tím vykročil z limitů přezkumu podle § 75 odst. 2 s. ř. s., což by bylo závažnou procesní vadou. Stejně tak nelze městskému soudu vytýkat, že se nezabýval zásahy do vlastnického práva, které stěžovatelka tvrdila ve správním řízení. Jeho úkolem nebylo dohledávat případné důvody nesprávnosti napadeného rozhodnutí v předchozích podáních stěžovatelky, či dokonce aktivně vyhledávat případná pochybení správních orgánů. Z hlediska soudního přezkumu je tedy nerozhodné, jakými tvrzeními stěžovatelka rozporovala skutková zjištění správních orgánů ve správním řízení, pakliže své argumenty nepřenesla do žaloby proti vydanému pravomocnému rozhodnutí. Bylo totiž právě a pouze na ní, aby upřesnila každý důvod, o který svou žalobu opírá, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není pokračováním správního řízení, ale je ve vztahu ke správnímu řízení samostatným řízením přezkumným (kontrolním). Správní soud nepokračuje ve správním řízení ve „třetí instanci“, nýbrž jen v rozsahu žalobních námitek kontroluje, zda je rozhodnutí správního orgánu v souladu s právem a zda správní orgán postupoval v souladu s procesními předpisy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2020, č. j. 5 Ads 332/2019-34, bod 25). V soudním řízení správním vymezuje hranice

pokračování

soudního přezkumu žalobce, resp. stěžovatel. Soud není povinen ani oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného soudního rozhodnutí (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[13] Je proto třeba odmítnout úvodní úvahu v kasační stížnosti, v níž stěžovatelka od městského soudu v podstatě požaduje, aby bez příslušných žalobních námitek s ohledem na veřejný zájem dohledával nedostatky ve skutkových zjištěních správních orgánů a *ex offio* se zabýval projektem stavebníka. Takovou povinnost městský soud skutečně nemá. Jak plyne z výše uvedeného, soud se může zabývat jen takovými žalobními body (důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí), které žalobce v žalobě včas uplatnil. I kdyby snad soud viděl v rozhodnutí vady, které však žalobce neuplatnil, nemůže je sám o své vůli identifikovat a rozhodnutí zrušit. Tím by překročil závazný požadavek § 75 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatelka přitom ani netvrdí, že by příslušné žalobní námitky včas uplatnila. Pouze dovozuje, že se jimi měl městský soud zabývat s odkazem na veřejný zájem na bezpečnost staveb. Stěžovatelka ovšem není nositelem zvláštní žalobní legitimace k ochraně veřejného zájmu podle § 66 s. ř. s. Rozsah toho, co byla oprávněna v žalobě namítat, a čím se mohl městský soud zabývat, byl determinován jejím postavením ve správním řízení, tj. důvodem jejího účastenství ve stavebním řízení. Účastníkem správního (a posléze soudního) řízení se přitom nestala z důvodu ochrany veřejného zájmu, nýbrž vlastnického práva k sousednímu domu. Od toho se odvíjí i rozsah jejích práv, která mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena. V řízení dle § 65 odst. 1 s. ř. s. nelze provádět všeobecnou kontrolu zákonnosti rozhodování správních orgánů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57, ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014-48). Pokud tedy stěžovatelka městskému soudu nepředestřela řádně a včas důvody, proč bylo napadeným rozhodnutím zasaženo právě do jejích veřejných subjektivních práv, nemohl za ni městský soud dohledávat důvody pro poskytnutí ochrany jejím právům s odkazem na veřejný zájem.

[14] V obecné rovině lze přisvědčit stěžovateli, že je povinností správního soudu přihlížet z úřední povinnosti k vadám, které by mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Meze vytýčené žalobou je však v takovém případě oprávněn překročit pouze tehdy, „*kdy rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry. Směřují-li tedy žalobní námitky proti vadám podřaditelným ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., soud podle tohoto ustanovení rozhodnutí zruší bez jednání. V takovém případě není projednání třeba a je nadbytečné zjišťovat souhlas účastníků s rozhodnutím bez jednání. Nesměřují-li však žalobní námitky proti takovým objektivně existujícím vadám, může tak soud učinit, pouze pokud vady brání přezkumu v mezích žalobních bodů, jinak by dispoziční zásada ztrácela smysl.*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 As 79/2009-84). V žalobě ovšem stěžovatelka nevymezila takové námitky, při jejichž přezkoumávání by městský soud musel blíže zkoumat určení průběhu vlastnické hranice či projektovou dokumentaci. Jak správně uvedl městský soud, vlastnickou hranici stěžovatelka zmínila v úvodu své žaloby, kde toliko heslovitě a zcela neurčitě dodala, že došlo k její změně. Konkrétněji v souvislosti

s vlastnickou hranicí namítla pouze to, že správní orgány překročily svou působnost. Při tom odkázala na část napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný rekapituloval její námitku týkající se skutkového zjištění o přestavku jejího domu na pozemek stavebníka. Námitku týkající se skutkového zjištění o průběhu vlastnické hranice tedy výslovně spojila pouze s otázkou, zda stavební úřad překročil svou působnost, nikoliv s eventuálními chybami měření či nedostatkem podkladů pro příslušný skutkový závěr ve spise. Projektovou dokumentaci pak stěžovatelka v žalobě ani nezmínila. Při takto vymezených žalobních námitkách městský soud nemohl z vlastní iniciativy dohledávat případné nedostatky podkladů pro (nenapadená) skutková zjištění či nesrovnalosti projektové dokumentace.

[15] Je třeba dát městskému soudu za pravdu, že stěžovatelka v žalobě skutečně nenamítala zásah do svého vlastnického práva v tom směru, že by zpochybňovala skutkové závěry správních orgánů o průběhu vlastnické hranice mezi jejím a stavebníkovým pozemkem a o přesahu záměru stavebníka na její pozemek. Nezpochybnila ani obsah projektové dokumentace. Za řádné žalobní námitky totiž nelze považovat její obecná až heslovitá tvrzení v bodě II žaloby, že napadeným rozhodnutím „*dochází k zásahu do vlastnických práv žalobkyně; změny průběhu hranic mezi pozemky parc. č. XA žalobkyně a p. č. XB stavebníka; stavebním zásahům a zatížení konstrukcí domu žalobkyně (...)*“, a že „*Rozhodnutí je založené na nepravdivých tvrzeních a dokumentech.*“ Tyto námitky jsou natolik neurčité, že z nich není vůbec patrné, jakých konkrétních pochybení způsobujících vyjmenované zásahy se správní orgány podle stěžovatelky měly dopustit. Městský soud tedy nepochybil, pokud se správností skutkového závěru o průběhu vlastnické hranice a údajnými vadami projektové dokumentace blíže nezabýval. S ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. tak nemůže nyní učinit ani Nejvyšší správní soud. Kasační námitky, v nichž stěžovatelka zpochybňuje skutkové závěry s poukazy na účelové posunutí vlastnické hranice, vlastnictví zdi, zatížení konstrukce jejího domu, nepravdivost projektové dokumentace či ohrožení její štítové a opěrné zdi při realizaci stavby štítu nové navýšené střechy, jsou tudíž nepřipustné.

[16] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud výše, námitku týkající se skutkového zjištění o průběhu vlastnické hranice stěžovatelka výslovně spojila pouze s otázkou, zda stavební úřad překročil svou působnost. K této otázce se přitom městský soud podrobně vyjádřil v rámci řádně uplatněných žalobních bodů (viz body 24 až 30 napadeného rozsudku). Vysvětlil stěžovatelce, proč podle jeho názoru správní orgány neposuzovaly v souvislosti se zjištěním přestavku občanskoprávní námitky, respektive proč jejich skutkový závěr o existenci přestavku (který jako jediný stěžovatelka v žalobě alespoň trochu konkrétně zpochybnila) neměl vliv na schválení stavebního záměru, tedy ani na zákonnost jejich rozhodnutí (viz výše rekapitulaný obsah napadeného rozsudku). Na jeho vypořádání stěžovatelka reaguje pouze blíže neodůvodněným konstatováním, že tento závěr není pravdivý. Nepředkládá přitom žádné argumenty, kterými by závěr vyslovený městským soudem jakkoliv zpochybnila. Jestliže však kasační argumentace nereaguje na rozhodovací důvody krajského soudu dostatečně tak, aby Nejvyšší správní soud mohl posoudit jejich správnost, je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2023, č. j. 8 As 80/2023-41). Z textu kasační stížnosti musí být vždy patrná alespoň nějaká snaha reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější. Účelem kasační stížnosti totiž není ještě jednou před vyšší instancí zopakovat

pokračování

vypořádání žalobních bodů, kterými se již zabýval krajský soud, nýbrž polemizovat se závěry samotného krajského soudu, a tím prověřit jejich zákonnost (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 1 Afs 273/2019-50, ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Ads 243/2020-14, nebo ze dne 2. 5. 2022, č. j. 6 As 71/2022-16). To stěžovatelka v případě výtky proti závěru městského soudu o nepřekročení působnosti stavebního úřadu nečiní, její námitka je tak nepřijatelná. Drtivá část kasační stížnosti ostatně směřuje do skutečností, kterými se městský soud s ohledem na omezení vyplývající z § 75 odst. 2 s. ř. s. nemohl zabývat, a jedná se tak o námitky nepřijatelné (viz výše).

[17] Pouze na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že v posuzovaném případě správní spis obsahuje protokol o zaměření (zjištění vlastnické hranice mezi pozemky p. č. XC a XA k. ú. V.) č. 311/2011 ze dne 15. 5. 2021 pořízený Ing. P. K., úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem. Tento protokol představuje ověření výsledku zeměměřické činnosti ve smyslu § 12 zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví. Dále jsou ve spise založeny protokoly z kontrolních prohlídek dne 31. 8. 2021 a 9. 9. 2021, týkající se ověření existence štitové zdi mezi oběma dotčenými objekty a zjištění její tloušťky. Podle těchto podkladů je dům stavebníka v nadzemních podlažích o 150 mm širší než v suterénu, přičemž panuje shoda, že vlastnická hranice mezi domy v nadzemních podlažích probíhá spárou mezi domy. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, postupují správní orgány tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud stěžovatelka se závěry vyplývajících z dokumentace o zaměření nesouhlasila, měla s ohledem na § 52 správního řádu označit důkazy na podporu svých tvrzení. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, *„povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet.“* Stěžovatelka ve správním řízení nepředložila žádný důkaz, který by skutkový stav zjištěný z uvedeného odborného podkladu zpochybňoval (na to ji ostatně upozornil již stavební úřad ve stavebním povolení). Její prostý nesouhlas či pouhé tvrzení, že její dům byl postaven dříve a že bylo potvrzeno její vlastnictví obou zdí, za relevantní důkaz považovat nelze.

[18] Co se týče námitky týkající se rozsahu podsklepení, namítala stěžovatelka v žalobě, že se žalovaný nevypořádal s její námitkou proti skutkovému závěru o rozsahu podsklepení dvora. Konkrétně mu vytýkala nesprávnost tvrzení, že *„prakticky celá plocha dvora je podsklepená“*. Městský soud ji upozornil na to, že vytrhla část úvahy žalovaného z kontextu a reprodukoval celé vyjádření žalovaného, podle něhož není dvůr stavebníka podsklepen podél hraniční zdi s pozemkem stěžovatelky v rozsahu pásu 1,857 m a toto zjištění koresponduje s tím, co tvrdí sama stěžovatelka. Městský soud tedy správně uzavřel, že se žalovaný s námitkou stěžovatelky vypořádal. Po věcné stránce přitom stěžovatelka se skutkovými závěry žalovaného v žalobě nijak nepolemizovala. Tuto pasivitu nelze dohánět teprve v kasační stížnosti (viz výše).

[19] Zbývá dodat, že odkaz stěžovatelky na meze správního uvážení je nesrozumitelný, neboť v posuzované věci správní orgány rozhodovaly o žádosti stavebníka o vydání společného povolení pro záměr definovaný v žádosti. Při rozhodování neužily správní uvážení, ale posuzovaly, zda záměr splňuje zákonem stanovené podmínky. Taktéž je třeba stěžovatelku upozornit na to, že v bodě 8 napadeného rozsudku městský soud toliko

rekapituloval obsah jejího vlastního podání. Nejedná se tedy o žádná „zjištění městského soudu“ ani o skutečnosti, které by městský soud potvrdil. Městský soud tak nemohl rozhodnout v rozporu s těmito tvrzeními, neboť se nejednalo o jeho úvahy, nýbrž o tvrzení stěžovatelky.

[20] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu